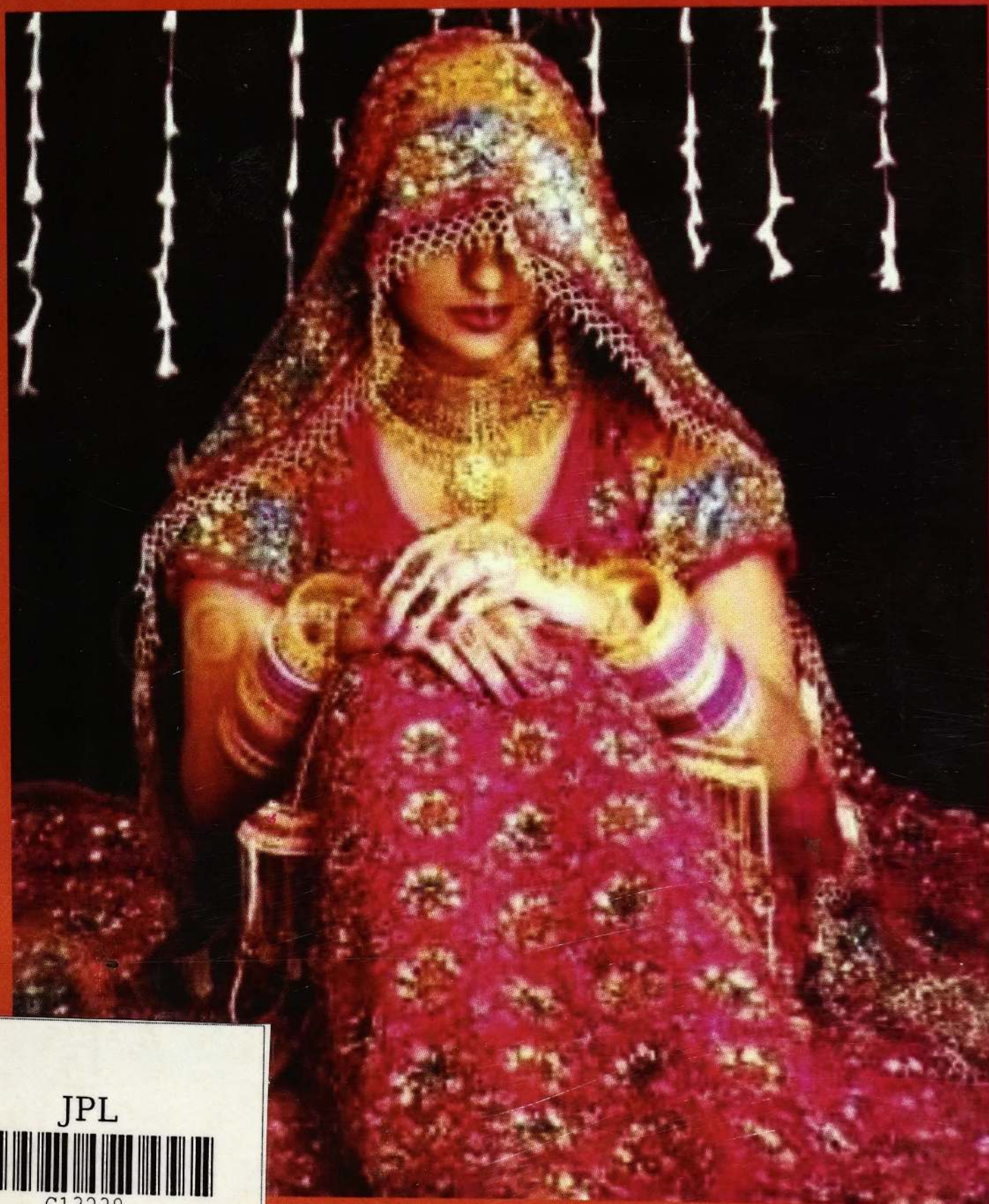

அப்படியே இரு!

JPL

C13238

அடி பகீரதன்

அப்படியே இரு!

அழ.பகீரதன்

13238 cc

273828

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை

276828 cc

2/30
894.8111

APPADIYE IRU

Selected Poems

Aza.Pahirathan

First Edition : Nov,1997

Second Edition : May,2017

Copyright : Author

Printing : J S Printer, Sillalai Road, Pandatheruppu.

Distributed : Dhesiya Kalai Ilakkiya Peravai

Kokkuvil junction, Kokkuvil

Pages : 40

Price : 100/=

ISBN : 978-955-38214-0-9

அப்படியே இரு

தேர்ந்த கவிதைகள்

அழ. பகீரதன்

முதல் பதிப்பு : நவம்பர் 1997

இரண்டாம் பதிப்பு : மே, 2017

பதிப்புரிமை : ஆசிரியருக்கே

அச்சுப் பதிவு : ஜே. எஸ் பிறின்டேஸ், சில்லாலை வீதி

பண்டத்தரப்பு.

விநியோகம் : தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை

கொக்குவில் சந்தி, கொக்குவில்

பக்கங்கள் : 40

விலை : 100/=

சமர்ப்பணம்

மறுமலர்ச்சி மன்றத்தின்
வளர்ச்சியில்
ஊற்றாய் திகழ்ந்த
அன்னை
'அன்ரி'
செல்லம்மா கந்தசாமி
பாதங்களில்
படையலாய்

முதல் பதிப்பின் பதிப்புரை

பத்தாண்டுகளுக்கு மேலாக எமது தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை பல்வேறு கவிஞர்கள், எழுத்தாளர்கள், அறிஞர்களின் கட்டுரை, சிறுகதை, கவிதை நூல்களைத் தமிழ்நாட்டிலும், கொழும்பிலும், யாழ்ப்பாணத்திலும் பதிப்பித்து வெளியிட்டு வந்துள்ளது.

எமது மண்ணின் யுத்தச் சூழ்நிலை காரணமாக இங்கிருந்து வெளிவந்த வெளியீடுகள் மந்த கெதியிலேயே வெளிவந்தன. அவற்றுள் எமது பேரவையைச் சேர்ந்த அழ. பகீரதன் அவர்களின் 'அப்படியே இரு' என்ற இக்கவிதைத் தொகுதி ஐந்தாவது வெளியீடாக வெளிவருகின்றது. சுன்னாகம் இலங்கை வங்கியில் எழுதுவினைஞராகக் கடமையாற்றும் இளங்கவிஞரான இவரது இக்கவிதை நூலுடன் எமது பதிப்புத்துறை மீண்டும் புத்துயிர் பெறுகிறது.

இன்றைய எமது இளம் சந்ததியினரின் பண்பாட்டு நிலைபற்றி பலரும் கவலை கொள்ளும் இவ்வேளையில் புத்தகப் பண்பாட்டை வளர்ப்பதற்கு வாசகர்களாகிய உங்களது ஆதரவை வேண்டிநிற்கின்றோம்.

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை

நவம்பர், 1997

அறிமுகம்

‘கவிதை என்பது தனிமனிதப் படைப்பாக அல்லாமல், கூட்டு முயற்சியாக எனக்குத் தோன்றுகிறது.’ என்று நினைத்துப்பார்க்கும் மனப்பக்குவம் உடையவர் கவிஞர் அழ. பகீரதன். மேலோட்டமான வீம்புகளும், பாசாங்குகளும், தனி மனிதப் பிரதாபங்களும் விறிசு வேடிக்கைகளும், வேடங்களும், விளம்பரங்களும் மலிந்த இன்றைய காலச்சூழலில், தன்னுள் எழும் உணர்வின் அசைவுகளைத் தமக்கே இயல்பான ஒரு நேரிய நடையில் பதிவு செய்கின்ற இந்தக் கவிஞர், தாம் தமது கையினால் எழுதிய சொந்தச் சொற்கலைக் கோர்வையைத் தமது தனியாற்றலின் விளைவு என்று பெருமைப்படுவதுதானே இயற்கை! அப்படிச் செய்யாமல் இது ஒரு கூட்டு முயற்சியின் பேறு என்று கருதுகிறாரே, இது ஏன்? சற்று ஊன்றி நின்று உற்றுப் பார்த்துக் கேட்க வேண்டிய கேள்வி இது.

உணர்வின் அசைவுகளும் எண்ணத்தின் அசைவுகளும் மொழிமயப்படும் பொழுது உருட்டல் மிரட்டல் இல்லாமல் அவற்றை எழுத்திற் பெயர்த்து வைக்கும் செயலே பகீரதனின் படைப்பாக்க முறை என்று நாம் அவரது கவிதைகளைப் படிக்கும் பொழுது உணர்கிறோம். அப்படியானால், அவற்றைக் கூட்டு முயற்சியின் பலன் என்று கொள்வது எவ்வாறு?

கவிதையின் மூலப் பொருளாகிய உணர்வுகளும் எண்ணங்களும் எப்படி உண்டாகின்றன?

ஒருவரை மற்றவர் தொடும் பொழுது உணர்வுகள் உண்டாகின்றன; ஒருவரை மற்றவர் அணைக்கும் பொழுது, அடிக்கும் பொழுது, ஒருவருக்கொருவர் உதவும் பொழுது, ஒருவரை மற்றவர் பழிக்கும் பொழுது, ஒருவர் மற்றவரை அழிக்கும் பொழுது, ஒருவர் மற்றவரைப் பார்த்துச் சிரிக்கும் பொழுது, ஒருவர் மற்றவரை அழுவாக்கும் பொழுது, தொழுவாக்கும் பொழுதும், ஒருவர் மற்றவரை மகிழ்விற்கும் பொழுது, ஒருவர் மற்றவரை அறுக்கும் பொழுது, ஒறுக்கும் பொழுதும், ஒருவர் மற்றவரை அடக்கும் பொழுதும், ஒடுக்கும் பொழுதும் ஒருவர் மற்றவரைச் சுரண்டும் பொழுதும், சீண்டும் பொழுதும், ஒருவர் மற்றவர் செயல் பொறுக்காது பொங்கும் பொழுதும், பொருமும் பொழுதும் உணர்வுகள் உண்டாகின்றன; எண்ணங்கள் எழுச்சி பெறுகின்றன. காதலாகிக் கசிந்திடுவதும் மோதலாகி முறுக்கி அடிப்பதும் தான் உணர்வுகளின் ஊற்றுக் கண்கள். சுருங்கச் சொன்னால், மனிதர்கள் கூடி வாழும் பொழுது அவர்களிடையே நிகழும் ஊடாட்டங்களே, பல்வேறு விதமான எண்ணங்களையும் உணர்வுகளையும் பிறப்பிக்கின்றன.

இந்த விதத்திலே தான் பகீரதன் எழுதுவன எல்லாமே பகீரதனுடைய முழு உரிமை அல்ல, அவற்றில் அவரைச் சுற்றியுள்ள சூழலுக்கும் சுற்றத்துக்கும் உரிமை உண்டு.

அவரது தோழர்களுக்கும் துணைவர்களுக்கும் பங்கு உண்டு. அவருடைய எதிராளிகளுக்கும் முரணாளிகளுக்கும் கூட உரித்து உண்டு.

மற்றொரு விதத்திலும், படைக்கப்படும் கலைகள் யாவும் பொது வுடைமையாகவே அமைந்துவிடுகின்றன. சொற் கலைகளின் ஊடகங்களாக அமைவன, மொழியும் மொழி மரபுமே. கலைஞர்கள் கையாளும் சொற்களும் தொடர்களும் இலக்கண முடிபுகளும் அவர்கள் சொந்தப் படைப்புகள் அல்ல; அவை வரலாற்றின் படைப்பு; காலங்காலமாக வரலாற்றின் உறுப்பாக இயங்கி வந்த மாந்தர்களின் படைப்பு; சமூகத்தின் படைப்பு, சமூகம் ஏற்கனவே உண்டாக்கி பண்படுத்தி இதம் பதமாக வைத்திருக்கும் மொழியைத்தான் சொற்கலையாளர்கள் எடுத்துக்கையாள் கிறார்கள். மக்களின் பொதுவுடமையாகிய மொழியினால் ஆக்கப்படும் கலைப்படைப்புகளுக்கும் பொதுவுடமையாகிய பண்புகள் உண்டு. ஆகவே, கவிதைப் படைப்பென்பது கூட்டு முயற்சி என்று பகீரதன் கருதுவதற்கும் இவையே நியாயமாக இருக்கலாம்.

ஆனால், இங்கு இத்தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ள கவிதைகளைப் படிக்கும் நாம், அவற்றைக் கூட்டு முயற்சி என்று கொள்வதற்கு வேறும் சில காரணங்கள் உள்ளன என்பதை உணர்ந்து கொள்வோம்.

ஒன்று- இவற்றுட் பல, நிகழ்கால நடப்புகளின் விமரிசனமாக உள்ளன;

இரண்டு- இவை சமூக நடத்தைகளையிட்டுக் கருத்துரை கூறுகின்றன; வினா எழுப்புகின்றன.

மூன்று- நெருக்கமான தனி மனித உறவுகளின் ஒவியமாய்த் தோற்றங் காட்டும் உணர்வுகள் கூட, பொதுமையான அக்கறைகளின் பரிமாணங்களை உள்ளடக்குமாறு இந்தப் படைப்புகள் உருவாக்கம் பெற்றுள்ளன.

இவ்வாறான நியாயங்களினால், கவிதைப் படைப்புப் பாணியினைக் கூட்டு முயற்சியாகக் காணும் பகீரதனின் மதி நுட்பத்தை நாம் விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

இனி, நடப்புகள், நடத்தைகள், பொது அக்கறைகள் ஆகிய மூன்றும் நமது கவிஞரின் ஆக்கங்களில் எவ்வாறு இடம் பெறுகின்றன என்பதற்கு வகை மாதிரியான எடுத்துக் காட்டுகள் சிலவற்றைக் காண்போம்.

போர்க்காலச் சூழலில், திடீர்த் தாக்குதல்களும், ஊர்விட்டு ஊர் போகும் ஓட்டங்களும் இடம்பெயர்தல்களும் இன்று அடிக்கடி நிகழும் சம்பவங்களாய் மலிந்துவிட்டன.

தெருவழி 'வண்டில்கள்' உருவாகின்றன; கட்டில் சட்டங்கள், சுருட்டிய மெத்தை, சூக்கேஸில் உடுப்புகள்... எல்லாம் ஒருமிக்க இடம்பெயர்கின்றன. ஓடத்தான் வேண்டும், வழிவேறில்லை என்கிறார்கள் மனிதர்கள். 'காலங்காலமாய் உழுதுண்டு உயிர்த்து வாழ்ந்த மண்ணை/ சொந்தமென இருந்த/ பூமியை இழந்து/ திக்குத் திசையின்றி/ சென்ற பாதை/ செல்லும் பாதை/ சேரும் பாதை/ ஏதென்ற நினைப்பின்றி/ அலையும் நிலமையைப் பலரும் உணர்ந்தது 1995இன் பின்னர் தான். அதற்கும் முன்பே, மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்பே அந்த நிலைமையைப் பாட்டிலே பதிவு செய்துவிட்டார் பகீரதன். அது வெறும் ஒப்பாரி அல்ல;

உள்மனத்தின் மவுன அழகை; நிகழ்வுகளின் பின்னணியைக் கேள்விக்கு உள்ளாக்கும் மன அசைவுகள்.

‘அடுத்தொரு பிறப்பு, அப்படியே இரு, கேளாய் பெண்ணே’ ஆகிய மூன்று படைப்புகளும் பெண்கள் தொடர்பாக நம்மவர் கொள்ளும் நோக்கு நிலையையும் பெண்களின் உள்ளக்கிடக்கைகளையும் அக்கம் பக்கமாக வைத்துக் காட்டுகின்றன. இவற்றினூடாக ஒரு சமூகத்தின் நடத்தைக் கோலத்தை நுட்பமாக விமர்சனம் செய்து விடுகிறார் கவிஞர். படம்பிடிக்க வேண்டும், கமராவுக்கு முகங்காட்டி இருப்பது எப்படி என்று போதனை நடக்கிறது. ‘சமைந்து’ விட்ட ஒருத்திக்கு அசையாமல் மெல்லச் சிரித்தபடி ‘மினுமினுக்கும் பட்டு மடிப்புக் குலையாது, நாடக நடிகர் அப்பும் பூச்சு அப்பி, கமராக் கண்களுக்குக் காட்சி கொடுக்கவேண்டுமாம். ‘அப்படியே இரு’ என்ற இரண்டு சொற்களில் எத்தனையோ எண்ணங்களையும் ஏக்கங்களையும் மாத்திரம் அல்ல. வினாக்களையும் விரிவுகளையும் பொதிந்து வைத்திருக்கிறார், கவிஞர்.

‘எதுவோ?’ என்ற கவிதை, வாழ்வின் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் தோல்வி கண்ட ஆரோ ஒரு விசித்திரப்பிறவியின் முணுமுணுப்பைப் போல முதலிலே தோற்றம் தருகிறது. ஆனால், அது ‘விடுதலை’ விழுமியத்தைப்பற்றிய விசாரணையும் தேடலும் என்பதை இறுதியில் நாம் கண்டுகொள்கிறோம். எதற்கு என்றாலும் தடைக்குமேல் தடை. இந்தத் தடைகள் ஏன்? இவற்றை ஒன்றும் செய்யமுடியாதா? இவற்றை எப்படிக் களைவது? கவிதை வரிகளின் பின்னோசைகளாகத் தொடரும் எண்ணங்கள் இவை. ஒன்றிலிருந்து பலவற்றுக்குப் படர்ந்து செல்லும் படி எங்களைப் பின் நின்று உந்துவன இந்த வரிகள். ஒருவன் கண்ட காட்சியை உலகம் கண்ட காட்சியாக்கும் அடக்கமான மந்திர வித்தையைச் சாகசம் செய்யும் ஒருவர் பகீரதன்.

கவிதையாக்கம் ஒரு கூட்டு முயற்சியாக இவருக்கு ஏன் தோன்றுகிறது என்பதை, இந்தப் புத்தகத்திலுள்ள படைப்புகள் நமக்கு உணர்த்தி வைக்கின்றன.

1997.10.14

இ. முருகையன்

புகுமுன்

வணக்கம், வாழிய நலம்!

வாழ்வில் எப்போதும் ஒரு துடிப்பு இருக்கிறது. எதையாவது செய்யவேண்டும் என்ற தூண்டுதல் அதன் வெளிப்பாடுதான் இந்தக் கவிதைத் தொகுப்பு.

நானொன்றும் பெரிய கவிஞனுமல்ல. கவிதை பற்றி பெருங்கனவுமில்லை. இந்த சமூகத்தில் எனது பங்களிப்பாக இருந்துவிட்டுப் போகட்டும் என்ற முயல்வின் வெளிப்பாடுதான் இது.

இந்த முயல்வு ஏறக்குறைய இரண்டு வருடங்களுக்கு முன் ஏற்பட்டது. எதிர்பாரா இடம்பெயர்வு, பல சோதனைகளுக்கு மத்தியில் இப்போது முற்றுப் பெற்றிருக்கின்றது.

நினைப்பதெதுவும் நடந்து விடுவதில்லை. எனிலும் முயற்சி தொடர்கிறது.

1988ல் இருந்து இற்றைவரை நான் எழுதிய கவிதைகளிலிருந்து நானே தேர்ந்தெடுத்து தொகுத்த தொகுப்பு.

அறுவடை மட்டுமே என்னுடையது. இதில்—எனது நண்பர்கள், சுற்றத்தவர்களது பங்களிப்பு அனேகம். அவர்களது எண்ணங்கள், விருப்புகள் வெறுப்புகளே எனது கவிதைகளாக உருப்பெற்றிருக்கின்றன. இக்கவிதைகள் வாசிக்கும் உங்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் இக்கவிதைகளில் உள்ள கருத்துகள், எண்ணங்கள் ஒத்துவந்தால் இந்தக் கவிதைகள் உங்களுடையதாகவே இருக்கும்.

கவிதை என்பது தனிமனிதப் படைப்பாக அல்லாமல் கூட்டுமுயற்சியாகவே எனக்குத் தோன்றுகிறது. விவாதிக்கும் அனைவரும் எனது கவிதை முயற்சியின் பங்களிகளே! இந்தக் கவிதைகளை வாசிக்கும் ஒவ்வொரு அன்பர்களும் எனது கவிதைகளுக்கு உயிர்ப்பு ஊட்டுபவர்களே! வாசிக்கப்படாத கவிதைகள் வெறும் கல்லுக்குச் சமம்!

அப்படியே இரு என்ற கவிதை உட்பட இதில் பலகவிதைகள் ஏற்கனவே இதழ்களில் பிரசுரமானவை. பல இதழ்களில் பிரசுரமான கவிதைகள் இத்தொகுதியில் சேர்க்கப்படவில்லை. எனது கவிதைகளை பிரசுரித்த பத்திரிகைகள் இதழ்களுக்கு எனது நன்றிகள்!

மற்றும் இத்தொகுப்பினை வெளியிட ஊக்கமும் ஒத்துழைப்பும் நல்கி எனது வளர்ச்சியில் அக்கறை செலுத்திய தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை நண்பர்கள், என்னை ஒரு சமூக மனிதனாக உருவாக்கிய பண்டத்தரிப்பு, காலையடி மறுமலர்ச்சிமன்றம் ஆரம்பக் கல்வியூட்டிய பண்ணாகம் வடக்கு அ.மி.த.க பாடசாலை, தமிழ்க் கல்வியில் ஆர்வமுட்டிய பண்டத்தரிப்பு இந்துக் கல்லூரி, தமிழியலில் கலைமாணிப் பட்டம் நல்கிய சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், மாநிலக்கல்லூரி ஆகியன- அனைத்தையும் மகிழ்வுடன் இத்தருணத்தில் நினைவு கூருகிறேன்.

இக்கவிதைக்கான அறிமுக உரை நல்கிய தம் கவிதைகளால் எனக்கு ஆசானாக அமைந்த கவிஞர் இ. முருகையன், நிதியுதவி நல்கி உறவினர்க்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றிகள்.

இத்தொகுப்பை அச்சிட்டு உதவிய யாழ்ப்பாண அச்சக நண்பர்கள் அனைவருக்கும் எனது நன்றிகள்.

நிலைத்த சமாதானத்திற்கான தூண்கள் மக்களே என்ற நம்பிக்கையோடு நூலுள் புக இடம் விட்டு நகர்கிறேன்.

அன்புடன்

அழ. பகீரதன்

08.09.1997

அழகூட்டும் சுமைகள்

முன்னிருந்த அந்தணர்
 ஓதிய மந்திரத்திடை
 தந்த மங்கல நாண்
 பதுமையென எந்தன்
 பக்கத்திருந்தவள்
 கழுத்தில் அணிந்தனன்.

அறுகு வீசியெமை
 பெறுக நலமென
 வாழ்த்தி முடிந்து
 விருந்துண்டு சபையினர்
 விட்டெமை ஏகினர்.

உறவு கூடிவர
 ஊர்வலம் வந்து
 கூடினோம் இணையென
 குடிக்கெலாம் அறிவித்து
 பொருத்தம் சோடியென
 பெரியோர் வியக்க
 நம்இல்லம் வந்திட
 ஆராத்தி எடுத்து
 வரவேற்றனர் பெண்கள்.

உபசாரம் முடிந்து
 உறவெலாம் சென்றபின்
 இரவான போதில்
 மெள்ள அணுகிய
 மென்குரல் கேட்டு
 திகைப்புற்று வினவினேன்

வலிகாலில் எனத்தன்
பட்டுப்பாதம் தூக்கிக்
காட்டினாள், பார்த்தனன்.

பல்லோர் வியக்கப்
பளிச்சிட்ட பட்டோலோ
மென்பாதம் புண்ணாக்கி
நொந்தனள்; நொந்தனள்!
அழகூட்ட நெய்த ஒளிர்
சருகைதான் உராஞ்சியதோ
ஊர்வலம் வருகையில்!

போகப் பொருளை
நிலைத்த கொள்கையில்
போட்டி அழகில்
அந்தஸ்தில் பெருகிட
கூட்டி அழகினை
காட்டிடும் எண்ணத்தில்
கூட்டினரோ துன்பத்தை
ஏற்றனரோ சுமைகளை!

ஏனிஃது?
அடிமையன நிலைக்கவோ
பெண்ணிற்கு
அழகூட்டும் சுமைகள்!

காதல் என்ன காதல்

கண்ணுக் கெட்டாக் காதலியே!
 கனவுலகில் மட்டும்
 கைப்பிடிக்கும் கோலம்
 இக் காலம்
 வெக்கக்கேடாய் சமுதாயம்!

இருட்டுக்குள் கோட்டை கட்டி
 மன இருண்மை காட்டும் வழியில்
 உயற்ச்சியே எனக் கருதி
 துயர்களைச் சுமப்பர் மனிதர்
 நடிப்பான அன்பே
 நாகரீகம் எனக் கூத்திடுவர்.

கையேந்து நிலையில் ஆண்கள்
 கையேந்தவே கௌரவமாய் கௌள்வர்
 பணமே குறியெனில்
 பண்பென்ன வேண்டும்
 அன்பென்ன வேண்டும்?
 எக்கச் சக்கம் சீதனம்
 எனக் குதிப்பர்;
 மகிழ்வர்
 நோக்கார் அன்பு!

வேசம் காட்டலில் பெண்கள்
 சோரம் போயினும் போவோம்
 சாரம் எமக்கு நாகரிய மேன்மையென
 கௌள்வர்; வெல்வர்!
 ஆச்சு, அது சரி!
 இது நாகரீக வளர்ச்சி
 என நவில்வர்.

அப்படியே இரு!

போச்செண்டால் பிறகென்ன
விஞ்ஞானம் இருக்கே துணைக்கு
அழிப்பர் கருவை!

இவ்வாறெனில் உலகு
காதல் என்ன காதல்
உண்மை அன்பு வெல்லுமோ
போடி பேச்சி
வெக்கக்கேடாய் சமுதாயம்
இனிக்
கருத்துலகில் காதல் சிறப்பென
பேசுவோம்! போதும்!!

276828

கனவுகளை கலைக்காதே!

முத்தங்கள் பரிமாறிய
முதலிரவின் கனவுகளை
கலைத்து விடாதே!
சித்தத்தை உன்மேல் வைத்தே
தொலைதூர உழைப்பில்
காலம் கழிக்கின்றேன்.

உனது
கனவுகளைச் சிதைத்து விடாதே!
முதல் குழந்தையின்
முகத்தைக் கூடக் காணாது
உங் கென்ன வேலையென்று
கேட்கிறாய்,
அந்தக் குழந்தைக்காய் தான்
உழைக்கின்றேன்.

கனவுகளைச் சிதைத்து விடாதே!
மனைவி எனது
மனதைப் புரியாது
பிற நாட்டு
மயக்கில் வாழ்கிறாயே
என வினவுகிறாய்
நீ பூச்சுடி
பொட்டிட்டு
வகை வகையாய்
கலர் கலராய்
உடை யடுத்தி
நகை யணிந்து
நீ இனிக்க
நான் கண்டு மகிழ
உழைக்கின்றேன்

கனவுகளைக் கலைத்து விடாதே!
அன்றொரு நாள்
அந்தி மாலை வேளையில்
இச்சை மிக உனை
அணைக்கையில்
சொன்னாயே
சொந்தமாய் வீடிருந்தால்
எப்போதும் சுகந்தான்
என்று!
அதன் பொருட்டே
உழைக்கிறேன்
கனவுகளை சிதைத்து விடாதே!
இப்போதைக்கு மட்டும்
நனவில் அன்றிக்
கனவில் மட்டும் கூடும்
காதல் பறவையே
முதலிரவின் கனவுகளைக்
கலைத்து விடாதே!

அடுத்தவள் பற்றி

அடுத்தவளுக்குள் நுழை
 துருவித் துருவி
 அவளை ஆராய்!
 அவளது நினைப்புகளை
 அந்தரங்கங்களை
 அவாக்களை
 எதிர்பார்ப்புகளை
 எதிர் உணர்வை
 எல்லாவற்றையும் விமர்சி
 தேடித்திரிந்து
 நாலுபேருக்குச் சொல்லு!

கவலைப்படு
 அவள்
 கெட்டுப்போவதாய்
 அழிவதாய்
 அவளால்
 சமூகம் கெடுவதாய்
 உரத்துச் சொல்லு
 நாலுபேர் தலையாட்ட!
 தவறியும்
 உன்னைப் பற்றி
 உனது அந்தரங்கம்
 உனது அவாக்கள்
 எதிர் பார்ப்புகள்
 எதிர் உணர்வு
 எது பற்றியும்
 விமர்சிக்காதே
 யாருக்கும் சொல்லாதே
 அடுத்தவளால் மட்டுமே
 சமூகம் கெடும் ஆதலால்
 அவளைப் பற்றி
 அலசு!

அப்படியே இரு!

அப்படியே இரு
அசையாமல்
மெல்லச் சிரித்தபடி
கமராவை நோக்கி
கண்களைத் திருப்பு!

அப்படியே இரு
உடலைச் சுற்றியிருக்கும்
மீனுமீனுக்கும் பட்டு
மடிப்புக் குலையாது
இருக்க
கமராக் கண்களுக்கு
காட்சி கொடு!

அப்படியே இரு
வேடம் புனையும்
நாடக நடிகர்
அப்பும் பூச்சு அப்பி
கமராக் கண்களுக்கு
கலராய் இரு!

அப்படியே இரு
அங்கம் எங்கும்
தங்கம் மின்ன
தலையில் இருந்து
பாதம் வரையில்
முன்பின் பக்கத்
தோற்றம் அத்தனையும்
கச்சிதமாய் இருக்க
கமராக் கண்களுக்கு
காட்சி கொடு!

நீ சமைந்துவிட்டாய்
ஆகையால் அப்படியே
பதுமையென இரு!
உன் சுயத்தை இழந்து
அப்படியே இரு.

கேளாய் பெண்ணே?

விட்டு விட்டு
 விழுகின்ற
 சொட்டு நீருக்காய்
 குழாயின் கீழ்
 சொண்டு நீட்டி
 காத்திருக்கும்
 குருவி போல்
 இடைக் கிடை
 அன்பு காட்டும்
 குடிகாரக் கணவனுடன்
 குடித்தனம் பண்ணுகிறாய்!

பெத்த அன்னை
 தந்தை பார்த்து
 சொத்துக் கொடுத்து
 தந்த சொந்தம்
 எட்டி அடித்தால்
 என்ன செய்வது
 வாழ்தல் கடன்
 எங்கும் இப்படித்தான்
 ஆறுதல் சொல்லுகிறாய்!

இராணுவ வாதையாய்
 இரணமாய் உடம்பு
 ஆயினும் நீயோ
 ஆக்கிய அவனே
 மணாளன் என

மகிழ்ச்சி கொள்கிறாய்
முஞ்சை வீங்கிக்
கண்ணீர் சிந்தினும்
கணவன் அவனே
உரிமை உண்டென
எண்ணம் கொள்கிறாய்!

ஏதென்று சொல்வேன்
உன் அறிவீனம்!
அடிமையாய் போவதற்கோ
திருமண உறவு?
இணையாய் வாழ்வதற்கே
ஒப்பந்த மணமே!
உதவியாய் இருப்பதற்கே
உறவென்ற அமைப்பு,
உதைப்பதற்கு அன்று!

அடிக்கின்ற கையை
தடுத்து நிறுத்து!
அன்பின் தத்துவத்தை
எடுத்துக் கூறு!
முடியாது என்றால்
முறித்து விடு
உறவை!

1988

அடுத்தொரு பிறப்பு

அடுத்த வீட்டுத் தம்பியுடன்
 அரட்டை எனில்
 அம்மா பேச்சு!
 ஆம்பிளையோடு என்ன
 சிரிப்பும் நெளிப்பும்!

இரா விழாவிற்கு
 கூடி இருவர் மூவர்
 நால்வர் என்று
 வீதி வழி பேசிச் சென்றிடில்
 பொம்புளையள் என்ற நினைப்பே
 இல்லாமல் போச்சென
 அக்கம் பக்கம் பேச்சு!

தெரிந்தோ தெரியாமலோ
 ஆடவன் ஒருவனைப் பார்த்து
 நகைத்திடில்
 போச்சு!
 தேவடியாள் என பேச்சு
 ஊரில்!

உள்ளுணர்வின் உந்துதலால்
வந்துபோன ஒருவன்மேல்
சிறப்பியல்பு கண்டு
காதல் கொண்டால்
காதலும் வேண்டுமோ
கண்டறியோம்
எனக்
கடும் ஏச்சு வீட்டில்!

அலுவலகமோ
அன்றி
வேலை கொள் நிலையமோ
அங்கே
அடுத்தொருவர்
முதியரே எனிலும்
ஆடவர் ஆயின் அவருடன்
சிரித்து குழைந்து பேசிடில்
பக்கத்துளார் பார்வையில் மாற்றம்
விவத்தை கெட்டவள் என விவரிப்பு!

என்செய்!

அடுத்தொரு பிறப்பு நிகழுமாயின்
தோற்றப் பொலிவொடு ஆடவனாய்
பிறப்பெடுத்து
ஊரெலாம் உலாப்போய்
உலகிலுள இன்பம் பல நாடி
கோடிமுறை சிரித்து
குதூகலித்த வாழ்வின்
அனுபவங்கள் தேட வேட்கை!
முடிய வீட்டினுள்
முலைகள் தேடி உட்கார்ந்திடில்
தேடிடல் கூடிடுமோ
ஆனந்தம்!

1992

ஏனடி தோழி....!

ஏனடி தோழி
பேசுதல் மறந்தாய்
ஊருள மக்கள்
ஏதுதான் கூறினர்?

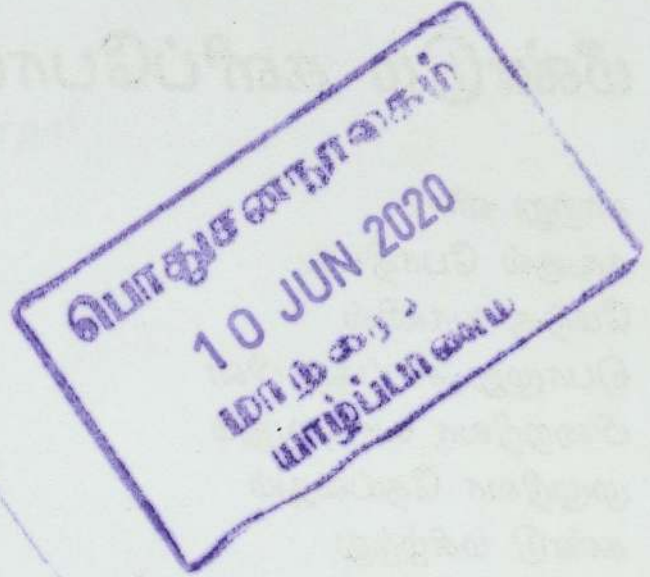
உற்ற உன் தோழிகள்
உறவினை விலக்கு நீ
என்றா பகன்றனர்?

பெற்றோருக்கு
அடங்கிய பெண்ணென
பேரெடு என்றா
பெரியவர் கூறினர்?

என்னடி காரணம்
என்னரும் தோழி
புன்னகை புரிந்தனை
பார்க்க மறந்தாய்?

விருப்புற என்னுடன்
விழைந்த உறவினை
விலக்கிய தேனடி,
அடக்கு முறைக்கு
ஆட்பட்டா நீ
உன் அன்பினை அழித்தாய்!

நீதியும் நியாயமும்
செத்ததா உலகில்!
தாழ்வுயர் வில்லா
சமத்துவ உலகிலா
நம் காதலும் வாழும்
சொல்லடி தோழி!

மீண்டும் களிப்போம்

காற்று வீசும்
கங்குல் போதில்...
மேற்கு வானில்
பொழுது சாய்ந்த பின்
பிறைநிலா வளர்வதும்
முழுநிலா தேய்வதும்
கண்டு மகிழ்ந்து
கதைத்திருந்த நாட்கள்...

கிணற்றுக் கட்டிலும்
கோயிற் திண்ணையிலும்
தேர்முட்டிப் படிகளிலும்
நிலவொளியிலும் கும்மிருட்டிலும்
கூடியிருந்த நாட்கள்...

தொலைவில்
பனி கொட்டும் பூமியில்
குச்சறையில்
தனியனாய் அன்றி இணையாய்
உடல் போர்த்தி வாழும்
நண்பா,
நினைவில் நிழலாடுகிறதா
அந்த நாட்களின் களிப்புக்கள்!

பத்துப் பதினைந் தென்று
கூடியிருந்தோம்
குந்தியிருந்தோம்
படுத்திருந்தோம்
சாய்ந்திருந்தோம்...
பல்விடயம் அலசித்
தர்க்கப்பட்டோம்

வயது வேறுபாடின்றி
 வளர்ந்திருந்தது நம் நட்பு.
 அயல் ஏசும் அளவிற்கு
 உச்சக் குரலில் உரையாடினோம்.
 ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து பாடினோம்.
 அந்த-

இனிமை நிறைந்த நாட்கள்
 இன்னமும் நிறைவில் உள்ளதா?

ஜேர்மன்.... டென்மார்க்...
 கனடா... சுவீஸ்...

சவூதி... ஓமான்... குவைத்...
 என ஒவ்வொருவராய் அகல
 மிஞ்சிய நாம்
 இருவரோ... மூவரோ...

ஆயினும் கூடுகிறோம்
 பாடுதல் இலையெனிலும்
 பேசுகிறோம்.
 தர்க்கப்படல் இலையெனிலும்
 விவாதிக்கின்றோம்.
 நிலவின் ஒளியையும்
 காற்றின் வருடலையும்
 அனுபவித்தே வாழ்கிறோம்
 மண்ணின் மணத்தை நுகருகிறோம்.

ஆயினும் உன் நிலை...
 குச்சறையில்
 கூடிக் களிக்கப்
 பள்ளிக்கால நண்பரின்
 பயனற்ற நாட்களைக் கடத்தி
 பயனுக்காய் உழைக்கும் நண்ப,
 அந்த நாட்களின் மகிழ்வுகள்
 வேண்டி மனது இரந்தால்
 வா-
 மீண்டும் களிப்போம்.

1991

எவர்

நீ எனக்கு
நான் உனக்கென
நினைத்தோமெனில்
இடையில் நம்மை
இழுத்தெறிந்து
பிரிக்க முயல்வது
எவர்!

நான் உன்னில்
நீ என்னில்
இறுகிப் போன பின்பும்
ஆவேசமாய் எமக்கு
ஆக்கினைகள் செய்து
தூக்கி எம்மைத்
தூர வீசியெறிய
முயல்வ தெவர்!

ஒன்றை நினைந்து
ஒன்றாய் கிடந்து
ஒன்றிய பின்பும்
நீடிக்க விடோமென
நீட்டி முழக்கி
நீண்டுமுக்கி யெமை
துண்டு துண்டாக்க
முயல்வ தெவர்!

நிஜமுகம் மறைத்து
விதவித முகமுடிகள்
அணிந்து
பலவித நியாயம்
கற்பிக்கும்
வழிவழி வந்த
சுயம் இழந்த
அடிவருடிகளே?
1994

எதுவே?

நிற்கவும் நடக்கவும்
 இருக்கவும் நியிரவும்
 முடியாது முன்னே எதுவே ஒன்று!
 உண்ணவும் உடுக்கவும்
 எண்ணவும் எழுதவும்
 முடியாது முன்னே எதுவே ஒன்று!
 நிலமுழுது நெல்விதைத்து
 விளைவினைப் பெறவும்
 முடியாது முன்னை எதுவே ஒன்று!
 பள்ளி செல்லவும்
 படித்து முடிக்கவும்
 முடியாது முன்னே எதுவே ஒன்று!
 காதல் கொள்ளவும்
 கரம் பிடிக்கவும்
 முடியாது முன்னே எதுவே ஒன்று!
 தொழிலென்று செய்யவும்
 தன்னுழைப்பில் வாழவும்
 முடியாது முன்னே எதுவே ஒன்று!
 போகுது துயரென்றும்
 வருகுது தீர்வென்றும்
 எங்கெங்கும் எம் முன்னே பேச்சு!
 எனிலும்
 அமைதி நிலைக்கவும்
 ஆளுமை செலுத்தவும்
 முடியாது முன்னே எதுவே ஒன்று!
 1994

தேர் பார்க்க வந்த தேர்கள்

ஊர் உள்ள பெருங்கோயில்
நலம்பல வேண்டி வழிபட்டால்
தீர்க்கும் அருங் கடவுள்
தேர்த் திருவிழா இன்று!

தேர் சுற்றி எங்கும்
தேர் பார்க்க வந்த தேர்கள்!
தேரில் இல்லா வனப்புக்கள்
வண்ணங்கள் பலகூட்டி
பகட்டுக் காட்டி எங்கும்
அலைபெயன அசைந்தன தேர்கள்!

மன்னர் காலத்து மகிமைகள்
மங்காது இங்கு இன்றும்
தங்கம் மின்ன சருகை ஜொலிக்க
எங்கும் தேராய்த் திரிந்தன!
தேரில் இல்லா ஒளிர்வு
தம்மில் கண்டு சிலிர்த்து
மகிழ்ந்து
தம்மைத் தாமே மெச்சின தேர்கள்!

அம்மனே வேண்டித் தரிசிக்கும்
எண்ணம் மனதில் உந்த
அம்மனை எங்கும் காணாது
தேர்களே அம்மனாய் தெரிய
மயங்கி என்னை மறந்தேன்!

கண்கள் பார்க்கும் திசையெங்கும்
கண்டு முடிக்க ஒண்ணாத் தேர்கள்
விந்தை என்ன இஃது
விதம் விதமாய்த் தேர்கள்!

கடவுளை மறந்து நானோ
கல்லாய் கிடந்தேன் சற்று!
தேர்த் திருவிழா ஏனின்று
தேராய்ப் போகவா நாங்கள்!

மீளாத அந்த நாட்கள்

பச்சை வெளிப் பரப்பினூடே
 பேருந்து வண்டியில்
 காற்றுரச பயணிக்கும் நாட்கள்
 இருந்த இருப்பில்
 நகரை அடையும் அந்த நாட்கள்
 சிற்றூர்கள் எங்கும்
 சிற்றில்கள் தோறும்
 மின்சார ஒளிப்பெருக்கில்
 சின்னஞ் சிறார் எல்லாம்
 கிறுக்கிப் படிக்கும் நாட்கள்
 முற்றத்தில் எங்கள்
 சித்தி அண்ணன் அக்கா
 அண்ணி பிள்ளைகள்
 மாமா மாயியெனப் பலரும்
 கூடியிருந்து குசலம் பேசும் நாட்கள்
 சுற்றிவர வடலி
 சூழ்ந்திருந்த வளவு
 சுற்றுப்புற வாலிபர்
 சுதந்திரமாய்
 கிட்டிப் புள்ளு
 தாச்சி மறிச்சு

உரத்த குரல் எழுப்பி
சிரித்து மகிழ்ந்த நாட்கள்
மீளாதோ என
மீட்டிய நினைவுகளிடை
கிட்டவே விழுந்த ஶஷல்
எழுப்பிய பேரொலியில்
நெஞ்சு திக்கிட
நினைவு தப்பிய நிலை,
அண்டை அயலெலாம்
உண்டது பாதி உடுத்தது பாதியாய்
சின்னஞ் சிறுசெலாம்
கதறி அழுதிட
இழுத்தேகும் காட்சி
விழுந்தெழும்பி ஓடும் அவலம்
நாள்மாறி நாள்மாறி
ஓடுதலும் ஓலமுமே
வாழ்வான நம் இருப்பு
ஊர் மாற்றிப் போவதாயின்
எங்கேக! எங்கமைதி!!
ஓயாத துயரொழிய
வழி ஏதோ?
அமைதி வேண்டி
எண்ணப் பெருக்கே மிகில்
நாமாக நிலைமாற்ற
முயலில்
மீளாத அந்த நாட்கள்
மீளும்
அமைதி சூழும்.

1992

பின்னோக்கி நகர்!

காலம் உன்னை
கனதூரம் நகர்த்தினும்
நகரமறுத்து
கால்களை மீள
பின்னடி வைக்க முயல்!

தேடித் தேடி
பிய்த்துப் பிடுங்கி
பின்னோக்கி
ஊடு தேடி
உள் நுழைந்து பார்!

கற்புக்கு
உதாரணந் தேடி
செல்லரித்த ஏடுகளை
துருவித் துருவிப் பார்!

புதியவை பார்த்து
பூரிக்க மறு.

வேட்டுக்கள்தீரும் இன்றும்
வீரச் சிறப்பிற்கு
பேருரைக்க
வில்லங்கப்படு!

வில்லிருந்த
காலம் நோக்கி விரை.

பழங்கதையில்
கூடும் சனம்
குரல்கள் மேன்மையுறும்.

வேறென்ன
வேண்டும் பயன்.

ஒழிக்கோமோ!

தெரு வழி
உருளும் வண்டில்கள்,
கட்டில் சட்டங்கள்,
சுருட்டிய மெத்தை
சூக்கேசில் உடுப்புகள்
இடம் பெயர்வு!

அயலூர் வந்த ஆயி
அதிகாலை கண்விழிக்க
ஓடென்று கலைத்த சேதி
ஊரெங்கும் பரவ
பொடியள் என்ன செய்தவங்கள்
எனக் கேட்கும் பேர்களை
அதட்டி
ஓடத்தான் வேண்டும்
வழிவேறில்லை எனும் மனிதர்.

எப்படி வந்தார்கள் என்ற
ஆராய்ச்சிக்கு நேரமின்றி
தப்புதலே குறியாய்
எல்லோரும் ஓட்டம்
பொருள் பண்டம் சிலவேணும்
யிஞ்சினால் போதும்
என்ற முனைவில்
கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்
கொண்டு சேர்ப்பர்.

முதியரும் இளையரும்
மதலை கொண்டு பெண்டிரும்
குட்டியும் குருமனும்
திகைப்பை முகத்தில் தீட்டி
அச்சம் அதட்ட
அகலல் கடனானார்!

காலாகாலமாய்
உழுதுண்டு
உயிர்த்து வாழ்ந்த மண்
ஆடிப் பாடி
அனுபவித்த மண்
எங்கனம் சொல்வேன்
எம் நிலை!

எங்களது மண்
எங்களது நிலம்
எங்களது உரித்து
எங்களது உரிமை
எல்லாமே இழந்து
எங்கெங்கோ ஓட்டம்
எங்கென்று அறியோம்.

சொந்தமென இருந்த
பூமியை இழந்து
திக்குத் திசையின்றி
சென்ற பாதை
சேரும் பாதை
ஏதென்ற நிலைப்பின்றி
பயமென்றே நமைப்பற்ற
அலைகின்ற நிலைமை
ஒழியாதோ
இனியும் ஒழிக்கோமோ?

இதயங்கள் இணையாதோ?

நிகழ்கால மாற்றங்கள்
நிதமிங்கு கோலங்கள்
எதிர்காலம் எவ்வாறோ?
எமக்கங்கு இடமுண்டோ!

இனிவரும் காலங்கள்
இதயங்கள் இணையாதோ
உதயத்தின் பாதையில்
உலகம் தான் உருளாதோ!

புதுயுகம் மலராதோ
சூரிப்பு நிலைக்காதோ
புவியினில் அன்பினை
புரிந்து நடவாரோ?

உறவின்ற பாலத்தில்
உலகோர்கள் நடக்காரோ!
அறிவிங்கு கோலோச்ச
அறமிங்கு நிலைக்கோதோ?

1998

காலமும் மாற்றமும்

கட்டிடங்கள் பெருகிடில்
 பட்டணமாய் கிராமம்
 மாற்றத்தைப் பெற்றிடில்
 நேரம் தவறாது தினமும்
 வீடியோவில் படம்
 பார்த்திடில்
 முன்னேற்றம் ஆகுமா?
 சிறப்பென்று
 கொள்வோமா?

ஊரில் இல்லை இளைஞர்
 பேருக்கு-
 வந்து போவர் சிலர்
 டொலரும் மிலாவும்
 வந்து
 மனிதரை மதிக்கா
 மனிதர் பெருக
 வட்டிக்குப் பணம்
 வட்டிக்குப் பணம்
 எனக் கூலித்
 தீரியும் கூட்டம்!

நேசம் அன்பு
 பாசம் என்ற
 உணர்வை இழந்து
 பணத்தைச் சுற்றி
 வாழ்வை மாற்றி
 இங்கு வாழும்
 மனிதக் கூட்டம்!

உடலை வருத்தி
இரண்டு முன்றென
வேலை தினமும் செய்து
ஓய்வு இன்றி
உய்வு நமக்கு
பணமே என்று
கொண்ட கொள்கையில்
எண்ணம் செலுத்தி
இயந்திரமாய் மாறி
அங்கே வாழும்
இளைஞர் கூட்டம்!

மாற்றம் வேண்டும்
இனி
ஊரில் இளைஞர்
உலவல் வேண்டும்
பணத்தை எண்ணி
வட்டி கணக்கிடும்
எண்ணம் மாறாமும்
பட்டம், படிப்பு
பெரிதெனக் கருதும்
உள்ளம் வேண்டும்.

276828

'அப்படியே இரு' - ஓர் அனுபவப் பகிர்வு

1

நான் எழுத முயல்வது கவிதை நூல் அறிமுகமோ, விமர்சனமோ, நயமோ, ரசனையோ, ஆய்வோ அல்ல.

இரத்தம் சிந்திய யுத்த முனைகளிலும் இரத்தம் சிந்தாத மேலாதிக்க நிந்தனைச் சமூக முழிகளிலுமிருந்து மானுட ஜீவியின் உயிரை, உடலை, உள்ளத்தை புண்படாதவாறு தன்னை வருத்தி- தனியே நொந்து துவண்டு- குறுமுனியாக களத்துச் சித்தராக- காத்தவராயனாக வாழ்ந்து வரும் அழ. பகீரதனும் அவரது கவிதைகளும் சாதித்தவை பற்றிய ஓர் அனுபவப் பகிர்வையே செய்ய விரும்புகின்றேன்.

1995ல் யாழ்ப்பாணப் பிரதேசம் முழுவதும் அடியொட்ட இடம்பெயர்க்கப்பட்ட போதும் தனது பெற்றோருடனும் துணைவி பிள்ளையுடனும் இடம் பெயராத கிராமத்தில் தனித்து நின்ற அழ. பகீரதன் அதிகம் பேசாதவர், அமைதியானவர், ஆஹா என்று சிரித்தறியாதவர். ஆயினும் எரிமலையாக குமுறும் குணத்தவர். இலட்சியம் மாறா இயங்குனர். உண்மைக்கும் பொய்மைக்கும்; நன்மைக்கும் தீமைக்கும்; சரிக்கும் பிழைக்குமிடையில் நடுவுநிலை தெரியாதவர். போலிச் சமரசச் சாகசம் புரியாத சமூகப் போராளியான இவர் கவிதைகளைத் தனது கல்லெறி ஆயுதமாக காலத்திலே காலத்துக்குக் காலம் பயன் படுத்திப் பலகாரியம் சாதித்தவர்.

இதுவரை மூன்று கவிதை தொகுதிகளை நூலாக வெளியிட்டுள்ளார். 'அப்படியே இரு'-1997, 'இப்படியும்'-2012, 'எப்படியெனிலும்' -2013 என்பனவாகும்.

'அப்படியே இரு' வெளிவந்த காலம் இலங்கைத் தமிழ் மக்கள் காணாமல் போன காலம். அக்காலத்தின் களவடுக்களைச் சுமந்து கவிதா(ஆ)யுதம் எடுத்துக் களம் கண்ட கன்ம வீரர்.

எனது சொற்கள் முகமன்செய் கோர்வைகளல்ல. நானும் எனது பிற நண்பர்களும் இவரது கருவிகளாக மாற்றப்பட்டு எமது கிராமத்தில் இவரின் கையாட்களாக எம்மைச் செயற்பட வைத்த இவர் எமக்கெல்லாம் ஒரு சின்னப்பொடியன். தாயின் முந்தானை பிடித்துத் திரிந்த சிறு பையன். 'காலைக்கதிர்' என்ற கையெழுத்துப்

பிரதிகளில் ஆளை மீறிய இவரது தமிழ் எழுத்துகளைப் பார்த்து சிரித்தவர்கள் நாம்.

2

கவிஞர் அழ. பகீரதன் பற்றியும் 'அப்படியே இரு' என்ற இந்நூல் பற்றியும் மக்கள் கவிஞர் முருகையனின் அறிமுகம் மிக உற்சாகம் தருவது. "ஒருவன் கண்ட காட்சியை உலகம் கண்ட காட்சியாக்கும் அடக்கமான மந்திர வித்தையைச் சாதகம் செய்யும் ஒருவர் பகீரதன்" என்ற முருகையனின் வாக்குப் பலித்துவருகிறது.

மேலும் முருகையன் "படம் பிடிக்க வேண்டும், கமராவுக்கு முகம் காட்டி இருப்பது எப்படி என்ற போதனை நடக்கிறது. 'சமைந்து' விட்ட ஒருத்திக்கு அசையாமல் மெல்லச்சிரித்தபடி, 'மினு மினுக்கும் பட்டு மடிப்புக் குலையாது நாடக நடிகர் அப்பும் பூச்சு அப்பி, கமராக் கண்களுக்கு காட்சி கொடுக்க வேண்டுமாம். 'அப்படியே இரு' என்ற இரண்டு சொற்களில் எத்தனையோ எண்ணங்களையும் ஏக்கங்களையும் மாத்திரம் அல்ல வினாக்களையும் விரிவுரைகளையும் பொதிந்து வைத்திருக்கிறார் கவிஞர்" என்று நூலின் சாராம்சத்தை எமக்குச் சாறாக்கித் தந்துள்ளார் முருகையன்.

சமூக ஒடுக்கல், அதிகாரம், ஆதிக்கம், மக்கள் படுதுயர், போலிப்பகட்டு, பெண்ணடிமைப் பொன்விலங்கு, போலி மயக்கம், காதல் மறுப்பு, பிரிவுத்துயர், புலப்பெயர்வு, இடம்பெயர்வு, யுத்தக் கொடூரம் போன்ற சமூகக் கெடுதிகளிடையே வாழும் மானுடர் ஏனோ சமூகத்தில் பிடிச்ச பிள்ளையார் போல, மிதிச்ச புல் சாகாத தூய்மைவாதிகளாக சமூக அசைவியக்கத்துக்கோ, சமூக மாற்றத்துக்கோ, இன்பம் விளையும் இனிய உலகப் பொதுமைப் பூங்காவையோ தரிசிக்கும் எவ்வித முயல்வுமின்றி மேலாதிக்கத்தின் மனித இயந்திரங்களாக கமராவுக்கு முன் கலியாணம், கமராவுக்கு முன் செத்தவீடு, கமராவுக்கு முன் விருந்து, கமராவுக்கு முன் காதல், கமராவுக்கு முன் அறுகரிசி, கமராவுக்கு முன் வாய்க்கரிசி, கமராவுக்கு முன் கவலை, கமராவுக்கு முன் கண்ணீர், கமராவுக்கு முன் சிரிப்பு, கமராவுக்கு முன் கருத்தாடல், கமராவுக்கு முன் ஊர்வலம், கமராவுக்கு முன் போராட்டம், கமராவுக்கு முன் கல்வி, கமராவுக்கு முன் சாவு என்ற சர்வலோக நிவாரணியாக மாறியுள்ள, 'கமரா'வாக மனிதரே தாமாக மாறிய 'றோபோ' உலகமென்பதை எமக்கு 'அப்படியே இரு' உணர்த்துகிறது. 'அப்படியே இரு' என்பது யாழ்ப்பாணச் சித்தர் யோகர் சுவாமிகளின் வாக்கியங்களை நினைவூட்டுகிறது.

யுத்த அவலத்துச் சீவியத்திலிருந்து இயல்பு வாழ்வுக்கு மீளும் வேணவா, யுத்த எதிர்ப்பு, அமைதி விருப்பு, முற்போக்குச் சிந்தனை முகிழ்ப்பு, போர்க் குணத்துடிப்பு, இன்பமே இலக்கு என்பன 'அப்படியே இரு' வின் ஆதார சுருதியாய் அமைகின்றன.

இக்கவிதைத் தொகுப்பில் 16 கவிதைகள் உள்ளடங்கிய 42 பக்க உள்ளங்கையளவு கவிதைகள் உள்ளன. இவை ஒவ்வொன்றிலும் ஊடுபோய் உள்புகுந்து சுழியோடிக் களிப்பது இன்பம் பயக்கும் எனக் கருதி எனது மனத்தேரை உள்நுழைக்க முனைகின்றேன்.

பெண் என்ற மனிசப்பிறப்புப் பற்றிய கவிஞரின் ஆதங்கம் முனைப்பானது. அழகு[±] பெண் = ஆனந்தம் என்ற நுகர்வுப் பண்பாட்டுச் சமையும் வணிக ஆதிக்க மனோ இயல்பின் நுகத்தடி எருதுகளாய் மாற்றப்படும் பெண்ணை எண்ணி “ஏனிது?! அடிமையென நிலைக்கவோ/ பெண்ணிற்கு/ அழகூட்டும் சமைகள்” என வினவுகிறார்.

“ஆகையால் அப்படியே/ பதுமையென இரு!/ உன் சுயத்தை இழந்து/ அப்படியே இரு” என்பது சாபமா, வரமா அல்லது அஸ்திரமா என்பது சிந்தனைக்குரியது.

“அடிமையாய்ப் போவதற்கோ திருமண உறவு... உறவென்ற அமைப்பு உதைப்பதற்கன்று! அடிக்கின்ற கையை தடுத்து நிறுத்து... முடியாது என்றால்/ முறித்துவிடு/ உறவை” என விவாகரத்துக்கு தனது விசுவாசத்தை வெளிப்படுத்துகிறார்.

ஏனடி பெண்ணே துக்கம்?, கவலை தவிர், வெட்கம் துலை, அச்சம் தவிர், ஆனந்தம் கொள். “மூடியவீட்டினுள்/ மூலைகள் தேடி உட்கார்ந்திடில்/ தேடிடல் கூடிடுமோ/ ஆனந்தம்” என்பது விற்றமின் மருந்து.

“ஏனடி தோழி/ பேசுதல் மறந்தாய்/ ஊருள மக்கள்/ ஏதுதான் கூறினார்?... நீதியும் நியாயமும்/ செத்ததா உலகில்!/ தாழ்வுயர் வில்லா/ சமத்துவ உலகிலா/ நம் காதலும் வாழும்/ சொல்லடி தோழி” என இலட்சிய உலகின் இன்பத்தில் கவிஞர் அமைதி காண்கிறார்.

“காதல் என்ன காதல்/ உண்மை அன்பு வெல்லுமோ/ போடி பேச்சி!/ வெக்கக் கேடாய் சமுதாயம்/ இனிக்/ கருத்துலகில் காதல் சிறப்பென/ பேசுவோம்! போதும்!” என வேசக் காதலின் காதல் போலியின் வெறுப்பால் ‘காதல் என்ற வெற்றுப் பேச்சே போதும்’ என்ற விரக்தி தொனிக்கிறது.

வெளிநாட்டில் பொருளாதாரத்துக்காக போய் உழைக்கும், காதலியின் பிரிவுத்துயரில் கனவுலகில் வாழும் கையறு நிலையில் காதலனின் கூற்றாக, ‘கனவுகளைக் கலைக்காதே’ கவிதை யதார்த்த நெருக்கடியை புலப்படுத்துகிறது. “சொன்னாயே/ சொந்தமாய் வீடிருந்தால்/ எப்போதும் சுகந்தான்/ என்று!/ அதன் பொருட்டே/ உழைக்கிறேன்... நனவில் அன்றிக்/ கனவில் மட்டும் கூடும்/ காதல் பறவையே” எனத் தலைவன் தலைவியிடம் கெஞ்சுகிறான்.

ஆளுமை, எதிர்க்கும் வல்லமை காதலரிடம் மூழுவது இயல்பு. அவர்கள் எவர் வரினும் அது நேரினும் அதனை வெல்லும் திடம் கொள்வர். “நீ எனக்கு நான் உனக்கென/ நினைத்தோமெனில்/ இடையில் நம்மை/ இழுத்தென்றிந்து/ பிரிக்க முயல்வது எவர்!”

“அமைதி நிலைக்கவும்/ ஆளுமை செலுத்தவும்/ முடியாது முன்னே எதுவோ ஒன்று” திணிக்கப்பட்ட யுத்தத்தின் கர்த்தாக்கள் யார் எனத்தேடும் கவிஞர் எம்முன்னே பொன்னாபரணமாகத் தொடங்கி பின் விலங்காக மாறும் வினோத உலகில் “உண்ணவும் உடுக்கவும்/ எண்ணவும் எழுதவும்/ முடியாது முன்னே எதுவோ ஒன்று” என மக்களின் பொது எதிரியைத் தேடும் முயற்சியை விரைவுபடுத்துகிறார்.

தனது பிரச்சினையினை ஆய்வதும் அறிவதும் சிரமம். எனவே ‘அடுத்தவள் பற்றி’ அக்கறை கொள்வது சுலபம். விடுப்பூக்கத்தின் விண்ணாணம் தனிமனிதரின் இருப்புக்கே வில்லங்கமாகி விடும் அவலம் கண்டு “யாருக்கும் சொல்லாதே/ அடுத்தவளால் மட்டுமே/ சமூகம் கெடும் ஆதலால்/ அவளைப் பற்றி/ அலசு” என்று எள்ளல் செய்கிறார் கவிஞர்.

‘தேர்பார்க்க வந்த தேர்கள்’ என்ற ஆலயங்களின் விழாவில் தேரைப் பார்ப்பதாக தேராக வந்து ‘ஃபசன் சோ’ காட்டும் காரிகையரைக் காண்பதா என்ற நுகர்வின் வியாபார மூலங்களாக பெண்களைப் போகப் பொருளாக்கும் பண்பாட்டுச் சிறப்பில் நகையும், புடவையும் முதலிடம் பெறும் சீரைக் காட்டி “தேர் சுற்றி எங்கும் தேர் பார்க்க வந்த தேர்கள்” என எள்ளல் துள்ளும் கவிதை இது.

சாத்துயராகும் வாழ்வில் இன்பமூட்ட வேண்டுமெனில் ‘பின்னோக்கி நகர்’ என உந்தும் “செல்லரித்த ஏடுகளை/ துருவித் துருவிப் பார்” என்று மேலும் “பழங்கதையில்/ கூடும் சனம்/ குரல்கள் மேன்மையுறும்” அவலத்தைக் காட்டுகிறார்.

யுத்தக் கொடுமையின் இன்னொரு நடப்பு இடப்பெயர்வும் புலப்பெயர்வும். “தெருவழி/ உருளும் வண்டில்கள்/ கட்டில் சட்டங்கள்/ சுருட்டிய மெத்தை/ சூட்கேசில் உடுப்புகள்/. இடம்பெயர்வு” எனக் காட்சிப்படுத்தும் கவிஞர் இத்துயரை “எங்களது மண்/ எங்களது நிலம்/ எங்களது உரித்து/ எங்களது உரிமை/ எல்லாமே இழந்து/ எங்கெங்கோ ஓட்டம்/ எங்கென்று அறியோம்/ சொந்தமென இருந்த/ பூமியை இழந்து” என யுத்த அவலத்தை பதிவு செய்துள்ளார்.

‘அறிவிங்கு கோலோச்ச அறமிங்கு நிலைக்காதோ’ என ஏங்கும் கவிஞர் யுத்த அவலம் ஒழிந்து ‘காலமும் மாற்றமும்’ வேண்டி “இனி/ ஊரில்/ இளைஞர்/ உலவல் வேண்டும்” என ஆதங்கப்படுகிறார்.

‘மீளாத அந்த நாட்களில்’ மனம் லயித்து மகிழ்கிறார். “சுற்றிவர வடலி/

சூழ்ந்திருந்த வளவு/ சுற்றுப்புற வாலிபர்/ சுதந்திரமாய்/ கிட்டிப்புள்ளு/ தாச்சி
மறிச்சு/ உரத்துக் குரல் எழுப்பி/ சிரித்து மகிழ்ந்த நாட்கள்/ மீளாதோ” என ஏங்கி
“நாள்மாறி நாள் மாறி/ ஓடுதலும் ஓலமுமே/ வாழ்வான நம்மிருப்பு” என
இரங்குவார்.

‘மீண்டும் களிப்போம்’ என புலம்பெயர் நாடுகளில் வாழும் நண்பர்களைக்
காணவிழைந்து அழைப்பு விடுக்கிறார்.

“ஒன்றாய் சேர்ந்து பாடினோம்/ அந்த/ இனிமை நிறைந்த நாட்கள்/ இன்னமும்
நினைவில் உள்ளதா!... மிஞ்சிய நாம்/ இருவரோ... மூவரோ... ஆயினும்
கூடுகிறோம்/ பாடுதல் இல்லையெனிலும்/ பேசுகிறோம்.../ அந்த நாட்களின்
மகிழ்வுகள்/ வேண்டி மனது இரந்தால்/ வா- மீண்டும் களிப்போம்” என சபதம்
செய்வார்.

இன்று 2017 மே 05-ல் யாழ்ப்பாணத்தில் ‘மீண்டும் தொடங்கும் மிடுக்கு’டன் அழ.
பகீரதனின் ‘அப்படியே இரு’ இரண்டாவது பதிப்பு வெளிவருவது கண்டு நயக்கும்
நாம் இன்னும் ‘அப்படியே இரு’ப்பதா?

சோ.தேவராஜா
தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை

270828

கலைஞர்கள் கையாளும் சொற்களும் தொடர்களும் இலக்கண முடிபுகளும் அவர்கள் சொந்தப் படைப்புகள் அல்ல; அவை வரலாற்றின் படைப்பு; காலங் காலமாக வரலாற்றின் உறுப்பாக இயங்கி வந்த மாந்தர்களின் படைப்பு; சமூகத்தின் படைப்பு, சமூகம் ஏற்கனவே உண்டாக்கி

பண்படுத்தி இதம் பதமாக வைத்திருக்கும் மொழியைத்தான் சொற்கலையாளர்கள் எடுத்துக்கையாள்கிறார்கள். மக்களின் பொதுவுடமையாகிய மொழியினால் ஆக்கப்படும் கலைப் படைப்புகளுக்கும் பொதுவுடமையாகிய பண்புகள் உண்டு. ஆகவே, கவிதைப் படைப்பென்பது கூட்டு முயற்சி என்று பகீரதன் கருதுவதற்கும் இவையே நியாயமாக இருக்கலாம்.

ஆனால், இங்கு இத்தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ள கவிதைகளைப் படிக்கும் நாம், அவற்றைக் கூட்டு முயற்சி என்று கொள்வதற்கு வேறும் சில காரணங்கள் உள்ளன என்பதை உணர்ந்து கொள்வோம்.

ஒன்று- இவற்றுட் பல, நிகழ்கால நடப்புகளின் விமரிசனமாக உள்ளன;

இரண்டு- இவை சமூக நடத்தைகளையிட்டுக் கருத்துரை கூறுகின்றன; வினா எழுப்புகின்றன.

மூன்று- நெருக்கமான தனி மனித உறவுகளின் ஓவியமாய்த் தோற்றங் காட்டும் உணர்வுகள் கூட, பொதுமையான அக்கறைகளின் பரிமாணங்களை உள்ளடக்குமாறு இந்தப் படைப்புகள் உருவாக்கம் பெற்றுள்ளன.

இவ்வாறான நியாயங்களினால், கவிதைப் படைப்புப் பாணியினைக் கூட்டு முயற்சியாகக் காணும் பகீரதனின் மதி நுட்பத்தை நாம் விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

முருகையன்

J S PRINTERS, PANDATHERUPPU